

Et liv?

Diagnosen er en personlighedsforstyrrelse og historien er lang. Jeg vil ikke starte ved begyndelsen, men kort ridse op hvad baggrunden er. Tilbage i barndommen var jeg udsat for en lang række svigt samt vold, dette har medført at jeg reagerer voldsomt ved forskellige "belastninger" eller situationer. Havde det til trods et aktivt arbejdsliv indtil læsset væltede for 7 år siden.

Jeg har lært at klare mig selv og ikke stole på andre, og ville/kunne ikke forstå at jeg kunne have psykiske problemer, derfor gik der flere år med fornægtelse af problemet, da måtte være fysisk og blev derfor undersøgt fra top til tå, uden der blev fundet noget, for 3-4 år siden måtte jeg så acceptere at det nok var noget psykisk alligevel, men facaden var der og ikke alle kunne gennemskue den.

For 5 år siden kommer jeg på kontanthjælp, en ydelse jeg stadig får, selvom om loven siger noget om en max grænse på 1-2 år, da skal der være en afklaring og man skal videre i systemet. For knap 2 år siden flyttede jeg til Randers i forbindelse med min skilsmisse og har været i systemet siden.

I forbindelse med flytningen søgte jeg igen hjælp til mine problemer og startede i terapi i lokalpsykiatrien december 2005, sideløbende har jeg være tilknyttet først Randers Straksafklaring, Team Kronjylland og nu jobcentret under kommunen. Og har desuden været i praktik på Radio Randers og lige nu en mindre IT virksomhed.

Det er i grove træk baggrunden, men jeg vil videre, jeg vil gerne have et liv og jeg har ambitioner, desværre viser de sig gang på gang at være for høje, men livet er ikke altid let.

Synes jeg så kommunen lever op til sit ansvar, nej, det må jeg sige, det gør jeg ikke.

Medio maj 2006 blev der søgt om revalideringsydelse så jeg kunne lave en overbygning på min uddannelse, da jeg har fået at vide at jeg ikke skulle tilbage til mit fag, medmindre jeg ville slå mig selv ihjel. Jeg søgte samtidig ind på universitetet, fik at vide at det skulle jeg skynde mig med, og jeg kom da ind og var glad for det. Problemet er bare at det nu er længe siden jeg skulle være startet og min sag ligger stadig i en bunke som ikke er taget op. Der har den ligget i knap 14 måneder selvom der fra statens side er retningslinier som siger at en sag bør være påbegyndt 6 uger efter den er modtaget. Desværre er det sådan at min sag ikke er den eneste der ligger og flyder.

Som gættet er min økonomi så sideløbende skudt i sænk, kontanthjælp minus fast udgifter, samvær med børn og hvad der eller skal til for at få et liv til at hænge sammen betyder et minus på betalingsbalancen, så nu sidder jeg her 3 uger inden jeg skal have ungerne på ferie, med en masse ubetalte regninger, 33 kroner på kontoen og udsigten til at blive nødt til at aflyse min ferie med børnene. Ikke fordi vi skal nogle steder, vi skal "bare" være i Randers og nyde det der er af gratis glæder, men når der ikke er penge til togbilletten bliver det svært at holde ferie sammen, at der så heller ikke er plads til mad på bordet og en is i ny og næ, gør det ekstra sjovt.

Er der så nogen hjælp at hente. NEJ. Der er da muligheden for at søge ekstraydelser i forbindelse med nogle udgifter, men da gæld ikke tages med i udregningen er det jo næppe et realistisk billede beregningen bliver taget ud fra.

Så nu sidder jeg i Randers, uden en krone på lommen, (stort set, der er jo stadig 33 kroner på kontoen) med udsigten til at skulle aflyse en ferie med mine børn og alt det bare fordi jeg har psykiske problemer.

Det eneste jeg bare lige ikke kan overskue nu, er hvordan denne situation skal hjælpe mig til at få det bedre, hvilke umenneskelige ressourcer kommunen og staten forventer jeg skal have.

Der er noget fornuft i at stille krav til sine borgere for at de kan modtage ydelser, men har borgerne ikke krav på noget?

Svaret på det spørgsmål der indleder mit brev er vel egentlig selvindlysende, nej, dette er ikke et liv, dette er uværdig behandling af et medmenneske.

Med venlig hilsen
Bernd Bachmann